

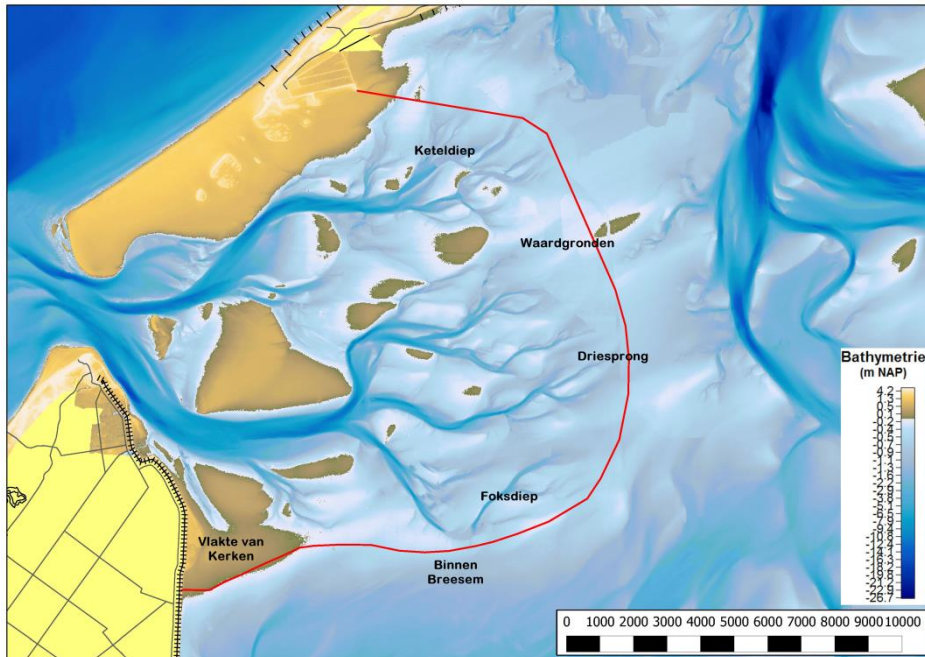
Wadletiek

“Als zij het op de fiets kunnen dan kunnen wij het hardlopend”. Zo is het idee ontstaan. Nadat Gerrit Jan Betsema en Johan Bremer op 27 juli 2013 op de mountainbike van Texel naar Vlieland gingen, kregen Martien Witte, Jeroen Smits, Pierre Bonnet en Peter ter Burg het idee om dit hardlopend te doen. Martin Baptist werd benaderd of hij wist hoe zo'n tocht moest worden aangepakt. En of hij een wadloopgids kende die mee kon lopen. Martin kent Tjibbe Stelwagen, een Friese collega van zijn werk op Hogeschool Van Hall Larenstein in Leeuwarden. Tjibbe is officieel wadloopgids én hij heeft ook meegelopen met de Texel Halve Marathon. De combinatie die we zochten dus.

Tjibbe was eerst niet zo enthousiast. Wadlopen is geen snelheidssport. Het moest geen wedstrijd worden op het wad. Het moest wel veilig zijn. Maar Martin bleef aanhouden. En ook al is wadlopen geen snelheidssport, er zat hem wel iets dwars. In 2011 had hij Texel-Vlieland gelopen samen met zijn vriendin in 6:45 uur. In die tijd deed men gebruikelijk 6½ tot 7 uur over deze tocht. Een mede wadloopgids vroeg hem de oren van zijn hoofd hoe hij de tocht had gepland en gelopen. Deze gids liep drie weken later in 5:30 uur en dat was toen een grandioze recordtijd. Dus, misschien was er wel een soort van revanche te halen...

Tjibbe en Martin overlegden vorig jaar een aantal keren in Leeuwarden tijdens hun lunchpauzes. Ze verzamelden de nieuwste dieptekaarten van de Waddenzee, ze bestudeerden getijtabellen, en ze bespraken de planning en logistiek. Even van Texel naar Vlieland rennen bleek een soort van vlakke bergexpeditie die je niet zomaar even doet.

Begin dit jaar werd het menens. We prikten een aantal geschikte weekenden (criterium 1) waarin er een springtij laagwater viel (criterium 2) op een tijdstip overdag (criterium 3). Enkele weekenden in mei leken geschikt, met 3 mei als eerste optie. We legden vast dat we het groepje mensen beperkt zouden houden tot de zes man die we al hadden, onder andere vanwege de risico's. Excuses voor diegenen die ons enthousiast dit plan hoorden voorbereiden en ook wel mee wilden... We planden een aantal oefentochten in, want voordat we de grote oversteek zouden wagen, moesten we allemaal het wad hebben uitgeprobeerd en beleefd. En we overlegden wat we allemaal mee moesten nemen. Naast eten en drinken ook zaken die je normaal gesproken niet bij je hebt tijdens het hardlopen zoals een marifoon, handfakkel, EHBO-set, aluminiumwarmtedekens, kaart + kompas, regenkleding en een reserve GPS. En omdat we mogelijk de hulp van de KNRM zouden moeten vragen in geval van nood werden we donateur van de KNRM.

De route Texel-Vlieland.

Ondertussen traiden we het lopen over zand en door het water. Pierre en Jeroen oefenden iedere zaterdag op De Hors en Martin is bijna verzopen toen hij in zijn eentje de Slufter overstak bij wijze van oefening, maar dat terzijde.... Martien ging half maart 3 km lang door de branding rennen. Zijn schoenen gingen vol zand zitten en dat was een probleem waar we nog niet aan hadden gedacht. We ontdekten dat er iets bestaat waarmee je je schoen aan de bovenzijde kunt afsluiten, namelijk Salomon Trail Gaiters, dus die bestelden we snel. Hierna waren we klaar voor de eerste oefentocht.

Op 30 maart renden Jeroen Smits, Martien Witte en Martin Baptist voor het eerst op het wad van de Waddenzee. Vanaf hotel Prins Hendrik heen en weer naar de betonde vaargeul van de Binnen Breesem die op 9 km afstand van Texel ligt. We vertrokken drie uur voor laagwater om de omstandigheden tijdens de echte tocht te simuleren. Dit betekende dat er nog best veel water stond. Bovendien kregen we koude voeten. Dat was ook weer een nieuw probleem waar we nog niet aan hadden gedacht. De oplossing hiervoor werd gevonden in 1 mm neopreen sokken van de Watersportwinkel in Oudeschild. Deze lopen weliswaar vol water, maar je houdt dat water wel warm en dus warme voeten.

Een volgende oefentocht moest worden gedaan vanaf Vlieland. Vanaf Vlieland wilden we de uitlopers van de Ketels verkennen zodat we goed wisten waar we nog wel en waar we niet konden lopen in het geval we aan het eind van de tocht met opkomend water te maken zouden hebben. Deze verkenning kon plaatsvinden op 29 april. Peter ter Burg was geblesseerd geraakt en hij kon niet meer meedoen. Martin en Pierre namen De Vriendschap en de Vliehors Expres naar het Posthuys en Tjibbe nam de veerboot vanaf Harlingen en de fiets. We hadden bedacht dat het makkelijk zou zijn als we alvast droge kleren naar Vlieland zouden brengen, zodat we deze niet hoefden mee te sjouwen op de echte tocht. Dus we zaten met vijf extra tassen met kleding op een vol terras van het Posthuys. En we hoopten dat we deze mochten achterlaten. We hoopten ook dat we ze vier dagen later alweer konden ophalen, maar de weersverwachting voor 3 mei was niet goed, te harde wind.

Enfin, Martin stapte op een serveerster af en vroeg of we vijf tassen met kleding mochten achterlaten omdat we van Texel naar Vlieland wilden rennen binnenkort. Uhhh, daar had ze niet direct antwoord op. We moesten later nog eens terugkomen. Dus tien minuten later probeerde Martin het weer en nu werd hij doorverwezen naar de eigenaresse, Leonie Hacke. Na weer zijn

verhaal gedaan te hebben, ging Leonie direct akkoord. Natuurlijk! Wat een gaaf idee! Het bleek dat Leonie ook een marathonloopster is en ze snapte het direct. De kleding mocht in de keuken onder een werktafel liggen.

De dagen daarna werd de weersverwachting voor 3 mei nauwlettend gevolgd. Er kwam een hoge luchtdrukgebied aan met poollucht en op 2 mei was harde wind uit het noordoosten voorspeld. Op 3 mei zou de noordenwind gaan liggen. Dat betekende driedubbel geluk: hoge luchtdruk en oostelijke wind geeft waterstandsverlaging, de schone poollucht geeft goed zicht en de zwakke noordenwind betekende niet teveel tegenwind. Het zou echter wel koud worden, zo'n 8 graden.

Er was alleen nog een ander probleem. Omdat het zo ongewis is wanneer je zo'n tocht kunt maken hadden we geen overnachting op Vlieland geboekt. En het was meivakantie en Vlieland bleek helemaal vol. We probeerden snel via contacten in ons netwerk een slaapplek te regelen. Martin benaderde Theo Oosterbaan, marathonloper, organisator van de Halve Marathon Vlieland en eigenaar van Linnenservice Vlieland. Hij kent zo'n beetje alle accommodaties op het eiland en hij wist nog een tenthuisje op Camping Stortemelk dat leeg zou staan. Inderdaad, de eigenaren waren op vakantie, ze konden geen contract opstellen en ze verhuurden het daarom eigenlijk niet, maar vooruit, als we 100 euro zouden overmaken mochten we daar slapen. En Theo bood aan om het bedlinnen te sponsoren!

Omdat de tocht van Texel naar Vlieland niet zonder risico is, wilden we een volgboot in de buurt hebben die ons zou kunnen oppikken als we in de problemen komen. Daags voor vertrek werden we ontvangen door Gerrit Jan Betsema en Flip Duinker. Beiden boden aan om met een boot met ons mee te reizen, aan beide kanten van de route. Flip kent het wad op z'n duimpje en gaf ons vele adviezen mee. We maakten een aantal belangrijke afspraken over de veiligheid en spraken af elkaar de volgende dag om 14:30 u bij Prins Hendrik te ontmoeten.

De logistiek van de terugreis moest natuurlijk ook nog geregeld worden. Tjibbe zou zijn auto parkeren in Harlingen, met het OV naar Den Helder, via Texel naar Vlieland en de volgende ochtend met de veerboot van 07:00 u terug naar Harlingen. De vier Texelaars zouden met De Vriendschap terugkeren. Zaterdagochtend, vlak voor vertrek was er nog een klein probleempje om op te lossen. We hadden vier kaartjes enkele reis met De Vriendschap nodig. Martin belde naar de vakantiewinkel op Vlieland met de vraag hoe laat ze de volgende dag open waren. Maar de volgende dag is een zondag, dus dan zijn ze niet open vertelde Suus Soolsma, de eigenaresse. Na het verhaal uit de doeken te hebben gedaan bood Suus aan die avond rond 21:00 u de winkel speciaal voor ons te openen zodat we kaartjes konden kopen.

Eindelijk was het zover. Tjibbe was op Texel gearriveerd en Mirjam van Velzen bracht ons allemaal naar Prins Hendrik. Flip Duinker en Cynthia Winkelman stonden al klaar. Het bleek dat Gerrit Jan Betsema motorpech had en in plaats daarvan zou Jan Schouwstra met zijn boot meevaren. Ook Jan Frederici stond ons op te wachten, benieuwd als hij was naar ons avontuur. In het hotel bespraken we de overtocht. Het belangrijkste was dat we altijd bij elkaar blijven, op elkaar wachten en op elkaar passen. We vertrokken 2½ uur voor laagwater, dus om 15:30 u.

Vertrek vanaf Texel.

De eerste vijf kilometer over de Vlake van Kerken legden we af in 30 minuten, rennend door ondiep water. In de volgende vier werd het water dieper en we waren na 1:09 bij de Binnen Breesem. We waren nat, de zon ging weg en het werd frisser. Anderhalve kilometer verderop liepen we weer op een drooggevalen plaat. Het ging eigenlijk best lekker en vlot. Maar daarna gingen we de diepe kommen in van het Foksdiep en de Driesprong. Hier moesten we kilometers door kniediep water waden, we deden soms wel 17½ minuut over een kilometer. Op km 15 sloeg de kou op Jeroen's spieren. Hij kreeg eerst kramp in zijn kuiten en vervolgens trok het naar zijn bovenbenen. Jeroen beet op zijn tanden en probeerde de vaart er in te houden. Acht kilometer voor het eind, bij de Waardgronden, liepen we weer in wat ondieper water en konden we weer joggen met zo'n 8 a 9 minuten per km. Echt hard konden we niet meer, maar we haalden nog de 6½ minuut per km langs het Keteldiep. De laatste loodjes liepen glibberend over de kwelder, want het eindpunt van de tocht ligt in de duinen van Vlieland. Om 20:17 uur, na 4 uur en 47 minuten volbrachten we de tocht van ruim 30 km.

Op Vlieland stonden Theo Oosterbaan en zijn vriendin Bettine Rössel ons op te wachten met hun landrover. Wat een luxe om meteen in te kunnen stappen. Ze brachten ons eerst naar Leonie van het Posthuys waar onze droge kleding lag en direct door naar Suus van de vakantiewinkel om de kaartjes voor De Vriendschap te halen. Daarna reden ze ons naar camping Stortemelk waar we ons tenthuisje opzochten. De temperatuur was gezakt, wij hadden stilgezeten in onze kletsnatte kleding en nu kregen we het echt koud. Snel trokken we onze droge kleren aan. Theo en Bettine maakten ondertussen onze bedden op!

Het laatste probleem diende zich aan. Alle restaurants op Vlieland waren al gesloten en zelfs de snackbar van Stortemelk was al dicht. Wij hadden 3000 kcal verbrand op onze tocht, dus we lustten wel wat. Toevallig was er een festival, Here Comes The Summer. Theo en Bettine regelden dat we zonder te betalen het festivalterrein op mochten en hier konden we wat eten. Mede dankzij het festival werd het een gezellige avond op Vlieland en we gingen moe, trots en voldaan naar bed.

Gehaald!